

28 934

Ona spí přece s tebou, se mnou má jen sex

Evropská premiéra australské hry Noc bláznů přinesla další sukces bezručovské kompanii

Jiří P. Kříž

Herečka Dáša Bláhová je inspirativní prostřednicí mezi australskou a českou kulturou. A Divadlo Petra Bezruče se trefilo znovu do černého.

Jeho dramaturgyně Ilona Smejkalová totiž sáhla po jejím překladu Noci bláznů Louise Nowry (*1950). Na scénu ji přivedl Jan Mikulášek v evropské premiéře.

Příběh přitahuje mladé publikum jako pověstná jantarová hora

Zvláštní příběh. Nezaměstnaný mladý režisér Lewis (Viktor Dvořák) v časech protestů proti válce ve Vietnamu na přelomu 60. a 70. let dostane nabídku podílet se na arteterapeutickém programu v blázinci nedaleko Sydney; s uživateli drog, pyromany, těžkými psychotiky.

Podle vlastního světonázoru vybere bizarnímu společenství Brechtovu Výjimku a pravidlo. Jediný člen „týmu“ má zkušenost s divadlem, zdrojem vlastní choroby – Roy (Norbert Lichý) za-

Zleva Norbert Lichý (Roy), Zlana Przebindová (Ruth), Viktor Dvořák (Lewis), Sylvie Krupanská (Julie).

stupující na scéně herce posedlého přesvědčením o vlastní genialitě, proto úpíciho, a nanávidějícího každého režiséra, zvláště mladého.

Vnutí Lewisovi umanutě rovnou Mozartovy Cosi fan tutte. Studování nevládnutelné hry je zdrojem konfliktu i humoru bra-

vurní inscenace. Počáteční děs a beznaděj z prostředí, v němž se Lewis ocitl, proměňuje se neje-

nom v odkrývání osudů pacientů, kteří nepřestali blázinec tam venku, ale také v režisérovo odtržení od reality.

Nepohodně se s kolegou (Tomáš Dastlík), posléze i s partnerkou, vyznavačkou „free love“ (Tereza Vilišová), sžije se vnímavě s osazenstvem ústavu.

Křehká, místy jímavá hra přitahuje mladé bezručovské publikum jako pověstná jantarová hora. Až k „noci bláznů“; terapie přináší katarzi, aspoň dočasnou úlevu. Pro diváky je oním vysvobozujícím ptákem Nohem.

Po Oněginovi odvedl Mikulášek další emocionálně silný opus. Plný humoru, pro herce příležitostí místy parodovat kolegy a režiséry.

Nikdo nedominuje – snad mírně jen sebestarodický Lichý, a Zdena Przebindová (Ruth).

Typy, které představují Markéta Haroková (Cherry), Sylvie Krupanská (Julie), Jan Vlas (Doug). Přemysl Bureš (Henry) i ostatní, jsou komorním symfonickým koncertováním.

Pro nedaleké národní divadlo poučením, jak se má hrát bláznovství – mám na mysli nepřilíš vyvedený Přelet nad hnízdem kuřáky.

Ostravské experimentování

K výrazným mladým režisérským talentům se bezesporu řadí **Jan Mikulášek**. S jeho osobitými inscenacemi se setkáváme – počínaje brněnskou Polárkou – na řadě českých scén: v ND Brno (Krvavá svatba), ve Zlíně (Chaplin ve světlech moderní doby) nebo v Divadle Husa na provázku (Hamlet). Především však budí zaslouženou pozornost jeho úspěšné šestileté působení v Ostravě, kde mimo jiné šéfoval **Divadlu Petra Bezruče**. Po vynikajících nastudování Zběsilosti v srdci, Tří sester nebo Evžena Oněgina zde v evropské premiéře připravil hru Australana **Louise Nowry Noc bláznů** (premiéru měla roku 1992 a zanedlouho byla i zfilmována) v překladu Dagmar Bláhové.

Autobiografická postava – začínající divadelník Lewis (Viktor Dvořák) – vstupuje do bizarního prostředí psychiatrického oddělení, aby se skupinou svérázných pacientů (dominuje v ní konfliktně sebestředný Roy Norberta Lichého) sevcil v rámci arteterapie Mozartovu

vy Královny Margot nebo přepis Felliniho Sladkého života). S dramaturgem Markem Pivovarem upravil Fröhlichův překlad tragédie **Henrika Ibsena Heda Gablerová**. Neakcentovali dobově emancipační naturalistické momenty, ale naplno rozvinul fantaskní obraznost, vědomě evokující secesní symbolismus, dekadentní morbiditu i Munchovy expresionistické vize. Sugestivní je výrazně stylizovaná herecká složka. Charismatická Gabriela Mikulková vytváří v titulní roli – v kontrastu s karikovaným manželem-knihomolem Tesmanem (David Viktora) – graciózní, hrdou a provokující egoistku, která prohrává boj ani ne tak se svazujícími konvencemi patricijského prostředí jako spíš s vlastními citovými rozpory. Sebevražedkyni Hedu „zmnožuje“ režie čtveřicí černých žen v naddimenzovaných parukách. Ztělesňují jakési její alter ego a jejich metaforické akce demonstrierí možné varianty hrdinčina jednání i její rozervané nitro. Přílehlavý doprovod tvoří

Ostravská inscenace Hedy Gablerové je prochnuta výraznou stylizací – od scénografie až po hereckou interpretaci. Hedu Gablerovou ztělesňuje Gabriela Mikulková.

Foto Národní divadlo moravskoslezské

operu *Così fan tutte*. Mikulášek tentokrát přistupuje k předloze poměrně pokorně: využívá principu divadla na divadle a při potlačení reálií vietnamského konfliktu, jež balancují na hraně sentimentu, sleduje prostřednictvím filmových střihů téma manipulátorství. Nechává tak vynalézavě postupovat svět vnější „normality“, léčebné komunity a podmanivé jevištní iluze.

Jeden z vrcholů Mikuláškových ostravských aktivit přineslo hostování v **Národním divadle moravskoslezském** (kde již uvedl například Camusova *Caligula*, vlastní adaptaci Dumasova

skladby jiného sebevraha, Kurta Cobaina ze skupiny Nirvana. Rovněž výprava Marka Cquina se nese v duchu působivé hyperbolizace, simultánní znakovosti a zgrotesknující vizualizace. O tom svědčí například monumentální, krematorium připomínající odosobněný salon s „nastavovaným“ klavírem-katafalkem, pyramidou knih a velkým paroží, atraktivní dámské toalety či několikametrové pošlapávané vlasy. Důraz na formální ozvláštňování syžetu napomáhá nevšedně dráždivému diváckému zážitku.

■ **Vít Závodský**, divadelní kritik

PO UŠI V HUDBĚ

Odolat rzi

Nebýt zákeřné choroby, dožila by se v červnu tohoto roku padesátky jedna z nejosobitějších českých zpěvaček posledních dekád Zuzana Navarová. Předpokládejme, že se to smutné výročí neobejde bez vzpomínkových článků, pořadů a snad i nějakého toho výběrového cédéčka. Na písničkářku neobyčejně vysokého intelektu, vyříbené pěvecké techniky a svébytného poetického slovníku však můžeme vzpomínat i s knížkou v ruce. Publikaci s názvem **Ne, Nerez nerezne** sepsal jeden ze zakladatelů skupiny, v níž na sebe Navarová první výrazně upozornila, kytarista, skladatel,

textář a zpěvák **Zdeněk Vřešťal**.

Příběh Nerezu je krátký, ale v kontextu české hudební scény nepřehlédnutelný. Není mnoho kapel, které by se staly legendou prostřednictvím pouhých tří studiových alb. Latinskoamerické rytmy se v její tvorbě potkávaly s domácí folkovou tradicí i ohlasy poučeného rocku pro dospělé, jak se v osmdesátých letech také říkávalo tvorbě Petera Gabriela a Stinga. Kapela, jejíž zánik předznamenala skutečnost, že své nejzralejší album natáčela v době, kdy v Československu padl režim, a které se dostalo na trh přesně v okamžiku, kdy mohlo jen málokoho zajímat, je však atraktivní dodnes – jak dokládá například nedávné souborné vydání všech jejích nahrávek, zpěvníku a klipů na 3CD *Bastafidli*. A vlastně není divu, velká část písni kultivovaného vysokoškolského tria působí opravdu nerezavějícím dojmem.

O skupině, jež i vlivem nešťastných okolností získala takřka kultovní status, se dá jen těžko napsat něco nového. Knížka Zdeněka Vřešťala to víceméně potvrzuje, ke cti autora je ovšem třeba poznamenat, že zmíněnému uskáli statečně čelil. Vedle popisu klíčových událostí z historie kapely a nástinu okolností vzniku často již zlidovělých písni nabízí i populární historky ze zákulisí koncertních turné (zvláště epizody ze svazácké výpravy na Kubu pobaví...), řadu málo známých fotografií, vtipně pojaté záhlaví jednotlivých kapitol i kvalitní typografii Ivana Prokopa. Další kvalitou titulu (a také zdůvodněním, proč o něm píšeme právě v této rubrice) je jeho „multimediální“ rozměr – zásadní i bizarní nahrávky a data Vřešťal ilustruje odkazy na velmi funkční web Nerezu. Čtené tak lze konfrontovat se slyšeným a vesměs je to zajímavá zkušenost.

Nakladatelství Galén pokračuje nerezovskými memoáry v mapování historie českého písničkářství. Vedle zpracování osudů představitelů sdružení Šafrán, Klimtova životopisu Karla Kryla nebo Bezrova rozhovoru s Vlastou Třešňákem působí Vřešťalova kniha spíše nenápadně. Čtenáře si ale jistě nahraje.

■ **Milan Šeř**

EX

FILM

HUDBA

DIVADLO

ART

KNIHY

CD

NA TAHU EURO

KDE JSEM? - HOME - DIVADLO

COKOLIV

KDEKOLIV

KDYKOLIV

HLEDEJ

KALENDÁŘ

« KVĚ 2008 »

28	29	30	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	1

REKLAMA

BLOUMÁNÍ

BOUREK

Foto: Tomáš Ruta

NOC BLÁZNŮ

NENÍ TŘEBA NOTY ZNÁT, ABYS MOZARTA MOHL HRÁT

Divadlo na divadle, divadlo v blázinci, či blázinec jako divadlo? A co když je blázinec útočištěm před ještě šílenějším reálným světem? V divadle je vše „jen“ jako ... avšak úzkosti lidských duší se jeví tak skutečné — jako poznání mladého režiséra, že pacienti psychiatrické kliniky slovo „jako“ nemají ve svém slovníku. Přesto se jim po mnoha peripetiích podaří stvořit jedinečné představení podle libreta slavné Mozartovy opery *Così fan tutte*. Bláznivá komedie s „perličkou na dně“ je plná vděčných hereckých příležitostí a situací, v nichž si divadelníci utahují ze svého povolání.

Mezi salvami smíchu je možné se zamyslet nad otázkou: co a kdo je vlastně normální? I když pestrá parta rozmanitých bláznů přivede nově příchozího Lewise (Viktor Dvořák) na dno zoufalství, ukáže se, že divadlo je terapií i pro něj. Vůbec nevádí, že první housle hraje despotický pacient Roy (Norbert Lichý).

Hudba a kostýmy evokují atmosféru začátku 70. let, kdy se příběh odehrává. Velmi živá – a nejen hudební – sóla zde mají skladatelé Mozart a Wagner. Sugestivnímu výkladu Mozarta (Roy) zdařile kontrastuje osobitá hudební variace na wagnerovské téma pacienta

NOV

fra
sar
80.
hity
pro
prc
kal

Hil
hoj
vlá
na
něr

DNE

ANI

PAŘ

SET

HOC

RES

FRA

OFF
BY

BRL

ADC

V. N

REK

ZITÍ

TRÍ

RES

Obecně mám televizi docela rád. Hlavně různé soutěže, reality shows a celkem dost i zprávy. Bavi mě koukat se na lidi — jak se jmenujou, o čem mluví, co si myslí. Většinou je to dost vtipný. Na Nově jsou v tomhle ohledu zprávy nejzábavnější, ze všech televzí tam nejvíc dávají prostor názorům „z lidu“.
Zobrazit více ...

REKLAMA

Zaka, závislého na lithiu (Lukáš Melník). Zapáleným fanouškem nejen pro divadlo se po útěku z izolace stal pyroman Doug (Jan Vlas). Scénografii Marka Cpina dominuje podlaha inspirovaná vypořádávanými stěnami takovýchto ústavů, nad níž se tyčí vyvýšené pódium. Na oba prostory jsou rozmístěny krásné staré divadelní rekvizity. Diváci obtácejí hrací plochu do půlkruhu. Aby se dostali na svá místa, nohama se měkce zabořují do „blázince“.

Než vyjdete vstříc Noci bláznů, vězte, že humor o vážných věcech léčí, slzy dojetí i smích nejsou nic, za co byste se měli stydět, stejně tak jako smích na místech, kde se nesměje někdo další. Všechny tyto reakce jsou normální.

SET
EVF
IND
IGO
LOII
ADI
EX!

LOUIS NOWRA: NOC BLÁZNŮ

PŘEKLAD: DÁŠA BLÁHOVÁ, REŽIE A VÝBĚR HUDBY: JAN MIKULÁŠEK.
DRAMATURGIE: ILONA SMEJKALOVÁ. VÝPRAVA: MAREK CPIN

DIVADLO PETRA BEZRUCHE » 28. ŘÍJNA 120 » OSTRAVA » TEL. 596 618 363 »
WWW.BEZRUCI.CZ » EVROPSKÁ PREMIÉRA: 21. 3. 2008

Doubravka Krautschneiderová

Divadelní publicistka

20.05.2008

Divadlo Na Fidlovačce ; Praha

29.05.2008

Divadlo Na Fidlovačce ; Praha

TAM
souč
doku
nedá
nekc
Entri
na s
rasis
prole
zabý
se č
míry
odp
útok

REK

Noty

Velkoprodejna, noty pro klavír Široká nabídka zpěvníků,
kytarových
kytary.cz

Tam kde bydlí celebrity.

Domy v anglickém stylu - Kralupy. od 3,26 milionu s
pozemkem a DPH
www.kralupyresort.cz

Federal Express

V Evropě doručujeme přes noc. U nás je balení zdarma!
www.fedex.com/cz

Bezpečnostní dveře

Buďte v klidu a bezpečí díky dveřím Sapeli. Trezorový
mechanismus.
www.sapeli.cz

Reklamy Google

KONTAKT INZERCE RSS

©

Louis Nowra: Noc bláznů (Divadlo Petra Bezruče)

24.2.

KATEKINA
MENCLEEROVA

Světelné záblesky s útržky jednotlivých výstupů na úvod předznamenaly obrazy, které měly teprve přijít. Vypolstrovaná scéna evokovala prostředí, kde je potřeba vycpanými polštáři tlumit projevy psychicky labilních pacientů. V Divadle Petra Bezruče začala Noc bláznů a nikomu ani trochu nevadilo, že bylo teprve půl druhé odpoledne.

Dramatik Louis Nowra ve své hře zavedl psychicky zcela zdravého mladého režiséra Lewise (Viktor Dvořák) do prostředí psychiatrické léčebny, která mu poskytla nezvyklý herecký materiál. Právě z osudů a charakterů jednotlivých postav – obyvatel léčebny – vyrůstá tragikomika Nowryho dramatu.

Rozehrává se zoufalý boj režiséra s herecky nepřilíš nadanými chovanci léčebny, který se proměňuje ve vzájemné sblížení a obohacení obou zúčastněných stran.

V režii Jana Mikuláška tak dostal prostor zejména Norbert Lichý. Ten v roli Roye balancuje na pomezí pozice blázna, který nutkavě poklepává nohou a není snesitelný ani pro ostatní pacienty, a téměř normálního, jen trochu citlivějšího člověka, který se musí vyrovnávat s vlastními traumaty. Činí tak prostřednictvím vášně pro Mozartovu operu – a právě divadelní zkoušky se stanou novou terapií pro řádku jeho různě postižených kolegů. Na jevišti se tak rozehrává původně zoufalý boj režiséra s herecky nepřilíš nadanými chovanci léčebny, který se proměňuje ve vzájemné sblížení a obohacení obou zúčastněných stran.

Inscenace Noc bláznů je především komedie, u níž se i mnohdy náročné ostravské publikum bavilo od začátku do konce. Zároveň ale Mikulášek umí umně prostříhnout veselí momentem soucitu s osudy sympatických bláznů, jejichž předešlé osudy se dostávají při zkoušení hry na povrch a jejichž tragické osudy budoucí jako by divák předem tušil. Inscenace tak zároveň otevírá známou otázku – kdo je to vlastně blázen a co je to bláznovství? A kdo může určit, co je normální a co ne?

Divadlo Petra Bezruče
Louis Nowra: Noc bláznů

Režie: Jan Mikulášek
Překlad: Dasha Bláhová

Dramaturgie: Ilona Smejkalová

Výprava: Marek Cpin

Premiéra: 21. března 2008

Psáno z reprízy 26. února 2009 v rámci festivalu Ostravar

Brno / Morava

Drama / současné hra

Festivaly

Postřehy / Dílna

Praha / nová síť

Tiráž

Odkazy

Takoví jsou všichni aneb Noc s blázný z povolání

27.2.2009 13:18:55 / Naďa Satková

Všichni herci jsou svým způsobem blázni. Vždyť kdo jiný by dennodenně dobrovolně předstupoval před rozvášněné publikum, které vás jeden večer miluje a druhý posílá do horoucích pekel? O tom, co nastane, když se o divadelní produkci pokoušejí opravdoví blázni, vypovídá hra australského autora **Louise Nowry**, kterou se na festivalu Ost-ra-var prezentovalo Divadlo Petra Bezruče.

Překlad Dáša Bláhové poprvé přiblížil českému publiku tragikomedií z prostředí, v němž soustavně hraní rolí nikoho nepřekvapí. Pacienti léčebny se v rámci dramaterapie pokoušejí o nemožné – nazkoušet Mozartovu operu *Così van Tutte*.

Podlahu a stěny místnosti, v níž chovanci bojují s múzami i svými fóbiemi, obestývá měkké obložení. Naznačuje, že nesmíme zapomínat na skutečnost, že všechna divadelní „jako“ se v léčebně násobí, a zároveň představuje pomyslnou ochranu před vnějším světem, jež pohltí všechny nežádoucí vlivy. Vtipný blázelec před premiérou hry tvoří zajímavou paralelu k mnohdy méně veselým skutečným životům bláznů dočasně umístěných v psychiatrickém ústavu. Úvodní krátké výstupy proložené zatměvacími ve výstižné zkratce předznamenávají pozdější události a naznačují vývoj příběhu, aniž by ho celý vyzradily. Postupně se seznamujeme s plejádou roztočivých pacientů, jimž život zneprjemňuje psychická nemoc. Tuto nezkrtnou a nebezpečnou partu lidí dostává na starost nezkušený režisér Lewis (**Viktor Dvořák**). Jeho pozornosti se dožaduje Roy (**Norbert Lichý**), pro něhož se blázelec stal druhým domovem, pyromaniak Doug (**Jan Vlas**), hyperaktivní Zac (**Lukáš Melník**) i narkomanka Julie (**Sylvie Krupanská**). Zmíněná čtveřice herců se ubránila nepřirozenému a zbytečnému sklouzávání k parodii, čehož se někdy nevyvaroval ostatní představitelé pacientů. Sledování obsedantního chování jednotlivých figurek nejprve bavilo, ale ve druhé polovině již opakované karikování charakteristických rysů omrzelo.

Vděčný motiv divadla na divadle či pomyslné nahlédnutí do divadelní kuchyně nabídla v rámci festivalu Ost-ra-var také inscenace Divadelní komedie, režisovaná Peterem Gáborem. Inscenace Jana Mikuláška *Noc bláznů* připravila divákům stravitelnější sousto humoru vycházejícího z fenoménu „umění bláznů z povolání“. Produkci ubralo na kráse skomírající tempo, inscenaci však nelze upřít, že z textu hry výtěžila maximum.

Divadlo Petra Bezruče, Ostrava -Louis Nowra: *Noc bláznů*. Překlad Dáša Bláhová, režie a výběr hudby Jan Mikulášek, dramaturgie Ilona Smejkalová, výprava Marek Cpin. Premiéra 21. března 2008. Zdroj fotografií DPB, autor Tomáš Ruta.

Komentáře k článku

U článku není vložen žádný komentář

Nový komentář

Jméno:

Email:

Předmět:

Váš komentář (max. 1000 znaků, žádné HTML):

Vložit

inzerce

Velká Inventura
Olomouc 17. - 27. 3.

Festival Encounter
Brno 31. 3. - 4. 4.

Jiří Kratochvíl:
Hry a sny

Bedřich Smetana:
Dalibor

OstravaBlog

- [Redakce a kontakt](#)
- [Inzerujte u nás](#)

Noc bez srdcervoucích prožitků

2. 4. 2008. 15:50 | Kultura > Divadlo | Zuzana Mildeová, foto archiv Divadla Petra Bezruče

Divadlo v blázninci nebo blázninec v divadle? A není to jedno a totéž? S odpovědí vám může pomoci nová inscenace Noc bláznů Divadla Petra Bezruče, která podhaluje zákulisí dvou nečekaně blízkých světů.

Noc bláznů (v originále Cosi) napsal v devadesátých letech dvacátého století australský dramatik Louis Nowra. Námět této tragikomedie čerpal z autobiografických zážitků života mezi duševně chorými. V metaforickém dramatu o hledání tenké hranice mezi šílenstvím a „normálností“ se stáváme svědky divadelních zkoušek v ústavu pro choromyslné. Mladý student Lewis je najat jako režisér inscenace, která má více než umělecké ambice dramaterapeutický charakter. Polorozpadlé staré divadlo s děravou střechou není ten největší problém, který jej čeká. „Herci“, se kterými má hru připravit, jsou dva fetišáci, žhář, autistka a další odbornější diagnózu vyžadující podivní. Mezi nimi je také milovník opery Cosi van tutte Roy, který si umane, že se bude realizovat jedině toto mistrovské dílo. Drama postupně odhaluje témata věrnosti, revolty, iluze či lidství na pozadí zkoušek Mozartovy opery a války ve Vietnamu. Blázninec je vykreslován jako divadelní svět k iluzivnímu utíkání na třetí. Zápletka je okatě konstruována k sladkobolnému závěru.

Mnohovrstevnatost dramatu a pro divadelníky zdánlivě nejschůdnější motiv hry divadla na divadle se staly pro bezručovskou inscenaci čnící překážkou. Nepříliš kvalitní text se zajímavě, ale nedotaženě řešenými situacemi metadivadla či věčných duelů (například Roy vs. Lewis jako Mozart vs. Salieri, romanticky naivní svět Mozarta vs. realitu graduující Wagner, a další...) tentokrát svázal jinak k předloze ne vždy pietní trojici Ilona Smejkalová (dramaturgie) – Jan Mikulášek (režie) – Marek Čpin (scénografie). Tato spoutanost ještě více vynikne v kontextu ostravského divadla, který jeho publikum zná, a Cosi van tutte je zde jedním z největších diváckých tahounů.

Inscenace *Noc bláznů* se stala vděčnou především hercům, kteří díky kolísavému žánru tragikomedie a charakterové rozmanitosti figur mohli naplno předvést svůj um. Ne všichni však tento prostor na premiéře využili, a tak diváci byli svědky pouze několika skvělých výkonů potýkajících se s nesourodostí kolektivu. Částečně je na vině také nešťastná režie nepředstavující dostatečné motivace pro jednání a charakter postav. Nezvykle nevýrazná, naivní, smířená a „hodná“ postava feťačky Julie (Sylvie Krupanská) možná nejde na ruku konvenčním představám, ale v tomto případě působí na scéně naprosto zbytečně a pouze jen jako laxní spouštěč jednoho z témat textu (věrné lásky). Naopak skvěle umírněný výkon Norberta Lichého v roli Roye je jednou z nejlepších stránek inscenace, je ještě více vynikající v kontrastu upozaděné a bezrozměrné druhé hlavní postavy Lewise (Viktor Dvořák). Podobně je tomu u vděčně vyhraněné role pyromana Douga v podání Jana Vlase či nepravoplánové, i když přímočaré svůdkyně Cherry Markéty Harokové a epizodní, ale ve všech směrech přesně vyložené a představené postavy sebestředného Nicka (Tomáš Dastlík). Ostatní herci jako by zůstali v ulitách některých svých předešlých rolí.

Stylové kompaktnosti a náladě revoltující atmosféry šedesátých a sedmdesátých let napomáhají dobově zasazené kostýmy a celosvětově známé hudební šlágry. Koncept scény a rekvizit je v tomto případě čitelný stejně jako tajemný úsměv přítomné *Mony Lisy* nebo harampádí roky nefunkčního divadla – tudíž přesně dle výchozí situace. Výprava je navíc obklopena bílým polstrováním neustále upozorňujícím na prostředí nevyzpytatelného prostředí blázince. Ožehlé kouty burcují k nerozvinuté myšlence destrukce instanzovaného jeviště.

Noc bláznů Louise Nowry je stejně jako předloha nevýraznou taškařicí s nevyužitými ambicemi. Měřítka jsou sice přísná a na scéně některého z oblastních divadel by se mohlo jednat o jeden z nadprůměrných počinů sezóny, ale v Divadle Petra Bezruče jsou diváci zvyklí na vysokou laťku a tento kus na ni prostě nedosáhne. Obvyklá zasahující srdcervoucnost se holt tentokrát nedostavila.

Louis Nowra: *Noc Bláznů (Cosi)*

Divadlo Petra Bezruče, evropská premiéra 21. března 2008

Režie a výběr hudby

Jan Mikulášek

Hrají

Norbert Lichý, Viktor Dvořák, Markéty Haroková, Tereza Vilišová, Tomáš Dastlík, Sylvie Krupanská, Jan Vlas, Marcela Čapková, Zdena Przebindová, Přemysl Bureš, Lukáš Melník

Dramaturgie

Ilona Smejkalová

Výprava

Marek Cpin

Hodnocení

55 %